

ÎNCHEIERE

15 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Anatol Ciubotaru,
în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de
către Anatol Ciubotaru împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii
Moldova cu privire la anularea pct. 3 din Dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020,
împotriva hotărârii din data de 27 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins acțiunea în control normativ depusă de către Anatol Ciubotaru,

constată:

La 25 martie 2020 Anatol Ciubotaru a sesizat instanța de judecată cu acțiune de
contencios administrativ înaintată împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a
Republicii Moldova, prin care a solicitat anularea pct. 3 din Dispoziția nr. 4 din 24
martie 2020.

În motivarea acțiunii Anatol Ciubotaru a invocat că la 24 martie 2020 Comisia
pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a emis Dispoziția nr. 4, publicată pe
site-ul oficial al Guvernului Republicii Moldova.

Prin pct. 3 al Dispoziției nominalizate s-a declarat că prevederile art. 86, alin. (2),
art. 87, art. 89 și art. 90 din Codul muncii, precum și alte prevederi legale ce impun
condiții, restricții și reguli de eliberare din funcție, nu sunt aplicabile pe perioada stării
de urgență.

În opinia reclamantului pct. 3 al Dispoziției contravine art. 6 al Convenției
Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art. 20 din
Constituție, care garantează dreptul la un proces echitabil.

Anatol Ciubotaru a mai menționat că la 19 martie 2020 Reprezentanța permanentă
a Republicii Moldova pe lângă Consiliul Europei a anunțat Secretarul General despre
declararea în țară a stării Excepționale a Republicii Moldova și activarea derogării
prevăzute de art. 15 CEDO, prin suspendarea acțiunii art. 11 CEDO (libertatea de
întrunire), art. 2 Protocol nr. 1 (dreptul la instruire) și art. 2 Protocolul nr. 4 (libertatea
de circulație). Astfel, obligația de asigurare a drepturilor garantate prin art. 6 a CEDO
(dreptul la un proces echitabil) a rămas obligatorie pentru Republica Moldova pe
parcursul stării excepționale declarate la data de 17 martie 2020.

Prin urmare, asigurarea efectivă a dreptului la un proces echitabil în cazul unei
concedieri, în contextul lipsei garanțiilor enumerate în art. 86, alin. (2), art. 87, art. 89

și art. 90 din Codul muncii, inclusiv dreptul de a fi restabilit la locul de muncă în cazul eliberării nelegitime din serviciu precum și obligația angajatorului de a demonstra legalitatea eliberării din serviciu a angajatului, practic devine imposibilă.

Reclamantul a indicat că orice invocare a stării excepționale a Republicii Moldova și aplicarea derogărilor în baza art. 15 CEDO urmează să fie în coroborare cu măsura strictă în care situația o impune și cu condiția că aceste măsuri să nu să fie în contradicție cu alte obligații ce decurg din dreptul internațional.

Anatol Ciubotaru a remarcat că CtEDO atrage atenția părților contractante că măsurile, care sunt luate spre derogare de obligațiile asumate, urmează să corespundă situației excepționale, altfel este posibilă prejudicierea/limitarea nejustificată a drepturilor garantate prin convenție. Libertatea autorităților naționale de a stabili norme derogatorii de la prevederile convenției este verificată prin control european (art. 25 al Deciziei din 17 septembrie 2003 în Cauza nr.41478/98 NurayŞen vs Turciei, cauza Brannigan and McBride vs the United Kingdom, Decizia din 26 mai 1993 r., p. 49-50, § 43 și cauza Aksoy, pag. 2280, § 68). CtEDO în cauzele indicate mai sus a reiterat că statul urmează să aducă argumente relevante precum că măsurile luate și acțiunile întreprinse sunt strict necesare în situația creată.

Prin urmare, situația epidemiologică în țară nu poate justifica lipsirea contestatarului de dreptul la un proces echitabil, inclusiv dreptul de a fi eliberat legitim din funcție, dreptul de a fi restabilit în funcție în cazul eliberării nelegitime din funcție, dreptul de a solicita demonstrarea legalității eliberării sale din funcție etc.

Reclamantul a susținut că prin suspendarea aplicabilității prevederilor art. 86, alin. (2), art. 87, art. 89 și art. 90 din Codul muncii, precum și a altor prevederi legale ce impun condiții, restricții și reguli de eliberare din funcție, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a lipsit pe potențialii contestatari eliberați din funcție de instrumente legale de a-și apăra drepturile și interesele legale și efectiv i-a privat de dreptul constituțional de acces la justiție și de dreptul la un proces echitabil. Or, posibilitatea adresării într-o instanță judecătorească, investită cu funcții de examinare a contestațiilor de acest gen, fără posibilitatea de a face referire la normele juridice esențiale, enumerate mai sus, reprezintă prin sine restrângerea fără temeiuri legale și suficiente a drepturilor menționate mai sus.

Potrivit art. 54 alin. (2) din Constituție exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. Iar alin. (3) nu admite restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

Deci, în virtutea art. 20 din Constituție, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngredi accesul la justiție. Iar prin suspendarea aplicabilității prevederilor art. 86, alin. (2), art. 87, art. 89 și art. 90 din Codul muncii potențialilor contestatari eliberați din funcție li se încalcă dreptul constituțional la satisfacția efectivă din partea instanțelor judecătorești împotriva actelor care violează drepturile și libertățile legitime. Or, posibilitatea adresării într-o instanță judecătorească, în lipsa instrumentelor juridice de ordin

material și procesual, care ar impune cel puțin autoritatea ce dispune eliberarea persoanei din funcție, de a demonstra legalitatea deciziei luate, ar asigura respectarea principiilor de echitate și egalitate, reprezintă prin sine restrângerea accesului liber la justiție și, prin urmare, încălcarea prevederilor art. 20, art. 54, alin. (2) din Constituție.

Reclamantul a menționat că pct. 3 al dispoziției contestate practic permite tuturor subiecților de drept, nu numai Comisiei respective, de a parcurge la concediere cu ignorarea prevederilor și garanțiilor prevăzute de articolele Codului muncii cu forța suspendată, ceea ce de asemenea constituie prin sine o încălcare gravă a drepturilor constituționale garantate.

Curtea de Apel Chișinău prin hotărârea din data de 27 martie 2020 a respins acțiunea în control normativ depusă de către Anatol Ciubotaru împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova cu privire la anularea pct. 3 din Dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020. (f.d. 35,36-51)

Pentru a decide astfel Curtea de Apel Chișinău ca instanță de fond a menționat că în accepțiunea art. 12 din Codul administrativ, un act administrativ normativ este actul juridic subordonat legii adoptat, aprobat sau emis de o autoritate publică în baza prevederilor constituționale sau legale, care nu se supune controlului constituționalității și stabilește reguli de aplicare obligatorii pentru un număr nedeterminat de situații identice.

Astfel, dat fiind că dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova se referă la un număr nedeterminat de situații identice și instituie reguli de aplicare obligatorie pentru acestea, instanța de judecată a constatat că aceasta reprezintă un act administrativ normativ, supus controlului judecătoresc de către instanța de judecată competentă.

Totodată, s-a constatat că prin prisma art. 22, alin. (1), lit. g) și i) din Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război nr. 212-XV din 24 iunie 2004 Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova i s-a acordat atribuția de a modifica procedura de numire în funcție, de destituire și de aplicare a altor măsuri necesare, ce se impun în situația stării de urgență instituite.

Prin urmare, instanța de judecată a conchis că actul administrativ normativ contestat este emis de autoritatea competentă și este determinat de starea de urgență instituită în țară, astfel, încât se referă la situațiile ce oferă autorității pârâte dreptul de a modifica procedura de numire în funcție, de destituire și de aplicare a altor măsuri necesare, ce se impun în situația stării de urgență instituite.

Curtea de Apel Chișinău a indicat că dispozițiile Codului administrativ impun drept condiție de legalitate a actului administrativ proporționalitatea acestuia.

Principiul proporționalității instituit de Lege este un element intrinsec statului de drept, acest principiu referindu-se la faptul că măsurile de constrângere față de cetățeni ar trebui folosită cu atenție și numai atunci când este cu adevărat indispensabil pentru realizarea interesului public, ce vizează, conform art. 18 Cod administrativ, ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții. Astfel, puterea publică nu trebuie să intervină în drepturi mai mult decât este necesar, iar din acest motiv, principiul proporționalității este adesea denumit interdicția excesului.

Dispozițiile art. 29 din Codul administrativ denotă că aprecierea respectării principiului proporționalității constă din patru elemente, astfel încât o măsură oficială

întreprinsă de autoritățile publice și instanța de judecată este proporțională dacă: a) urmărește un scop legitim; b) este potrivită; c) necesară; d) rezonabilă.

Astfel, scopul măsurii stabilește standardul și punctul de referință pentru întrebarea dacă măsura este potrivită, necesară și proporțională pentru atingerea acestui scop, iar dacă scopul în sine nu este legitim, măsura nu este, deci, proporțională.

La caz, scopul actului administrativ normativ contestat constă în prevenirea, diminuarea și lichidarea consecințelor situației epidemiologice existente, astfel încât scopul măsurilor realizate este unul legitim, iar măsurile întreprinse prin dispoziția contestată (pct. 3) este autorizată de legislația în vigoare, inclusiv în raport cu funcția deținută de Anatol Ciubotaru de director al IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga”, care are un rol cheie în realizarea scopului sus-indicat.

Disponerea, prin pct. 3 al dispoziției contestate, a inaplicabilității pe perioada stării de urgență a normelor vizate, ce au un caracter temporar, este impusă de necesitatea realizării unor măsuri de eficientizare a procesului de contracarare a stării epidemiologice, ce a servit temei pentru instituirea stării de urgență, deci instanța de judecată a concluzionat că măsura respectivă, și anume modificarea procedurii de numire în funcție, de destituire, este potrivită, deoarece poate fi folosită pentru realizarea scopului legitim specificat supra.

Mai mult, această concluzie este fortificată prin faptul că dispoziția contestată nu poate fi examinată distinct de restul dispoziției, din coroborarea pct. pct. 1-3 ale acestei dispoziții, reieșind că partea contestată nu are un caracter absolut, respectiv nu se răsfrânge asupra tuturor raporturilor de muncă din țară, ci doar asupra raporturilor de muncă instituite cu conducătorii instituțiilor publice, iar temeiul inaplicabilității normelor vizate, este determinat de încălcarea de către conducătorul instituției publice a dispozițiilor Comisiei, menite să contracareze/combată pandemia existentă.

Prin urmare, scopul acestei măsuri este combaterea încălcării de către conducătorii autorităților publice a măsurilor instituite de Comisie, sancțiunea concedierii fiind o consecință a unor acțiuni contrare din partea conducătorilor instituțiilor publice în vederea preîntâmpinării agravării situației existente.

De asemenea, instanța de judecată a reținut că măsura realizată prin dispoziția contestată în speță este și necesară în contextul în care nu există un remediu mai ușor, la fel de adecvat, ce ar genera cu același succes, aceeași certitudine și cu un efort comparabil scopul urmărit. Or, realizarea procedurilor legale, a căror inaplicabilitate s-a decis prin pct. 3 al dispoziției contestate, implică un termen considerabil, ce poate excede necesitatea realizării procedurilor respective, astfel încât se instituie riscul că scopul urmărit și măsura necesară nu vor fi realizate efectiv sau nu vor fi realizate niciodată, situație ce contravine în cazul dat interesului public și scopului stării instituite de urgență, prin urmare, decizia în partea contestată întrunește condiția necesității.

Cu referire la caracterul rezonabil al actului administrativ normativ contestat, instanța de judecată a indicat că acesta este determinată de condiția dacă ingerința produsă prin măsura aplicată nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

În acest context, scopul urmărit de autoritatea pârâtă constă în instituirea unui mecanism eficient de contracarare a situației epidemiologice ce a determinat aplicarea stării de urgență în țară, scop ce poate fi realizat doar în cazul în care toate elementele sistemului medical vor activa prioritar și eficient în această direcție. Prin urmare, măsura aplicată de autoritatea pârâtă prin decizia contestată în speță nu are un caracter

disproporționat, deoarece urmărește realizarea măsurilor necesare pentru atingerea scopului scontat.

În urma celor relatate Curtea de Apel Chișinău ca instanță de fond a concluzionat că deși prin pct. 3 al dispoziției contestate au fost înlăturate restricțiile/limitările/condițiile procedurale instituite de Lege pentru angajare și destituirea salariaților, autoritatea pârâtă nu a înlăturat și nici nu a suspendat exigențele legale ce stau la baza eliberării din funcție, ci, din contra, în urma examinării cumulative a pct. 1-3 ale dispoziției contestate, a dispus că neaplicarea normelor vizate pe perioada stării de urgență este limitată la situațiile de încălcare intenționată sau din neglijență a dispozițiilor Comisiei, eliberarea din funcție fiind realizată de Comisia respectivă. Prin urmare, norma contestată de reclamant are un caracter limitat de aplicare, dispoziția referitoare la inaplicabilitatea normelor specificate referindu-se doar la conducătorii instituțiilor publice care au încălcat dispozițiile Comisiei.

Astfel, deoarece instituțiile publice, în calitate de exponenți ai puterii statului, au rolul primordial de a realiza toate măsurile ce se impun în situația de urgență, inclusiv cele dispuse de Comisie, precum și de a fi un exemplu elocvent pentru populație în demonstrarea modalității de realizare a acestor măsuri, instanța a conchis că este rezonabilă instituirea în privința conducătorilor instituțiilor publice, care admit încălcări ale dispozițiilor Comisiei a unor proceduri simplificate de eliberare din funcție. Or, aceste proceduri simplificate au menirea de a asigura continuitatea efectivă a activității autorității publice corespunzătoare, concluzie ce confirmă odată în plus întrunirea în speță a criteriilor susmenționate, ce determină legalitatea dispoziției contestate.

De asemenea, aceluiași scop îi corespunde și dispoziția privind inaplicabilitatea pe perioada stării de urgență a dispozițiilor legale ce reglementează restabilirea în funcție, deoarece realizarea acestor norme pe perioada stării de urgență ar putea anihila/neutraliza efectivitatea instituției publice vizate, fapt contrar scopului măsurilor instituite, precum și dispoziția autorității pârâte referitoare la răspunderea angajatorului pentru eliberarea ilegală din funcție în condițiile în care această normă ar deveni inefectivă în contextul în care decizia de eliberare din funcție în cazul dat nu este adoptată de angajator, ci de Comisie.

Subsecvent, instanța de judecată a reținut că argumentele reclamantului referitoare la încălcarea prin dispoziția contestată a drepturilor acestuia de acces la justiție și la un proces echitabil sunt nefondate în contextul în care dispoziția corespunzătoare nu privează reclamantul de dreptul de acces la justiție, dispozițiile art. 355 din Codul muncii nefiind nici suspendate, nici declarate inaplicabile.

Împotriva hotărârii din data de 27 martie 2020 a depus recurs Anatol Ciubotaru, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea cererii de chemare în judecată, anularea pct. 3 din Dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova. (f.d. 63-76)

În motivarea recursului Anatol Ciubotaru a accentuat caracterul neîntemeiat al hotărârii judecătorești contestate, care în opinia sa a fost adoptată cu încălcarea principiilor prevăzute de lege, urmată de aprecierea eronată a stării de fapt și de drept, a probatoriului prezentat, a circumstanțelor cauzei, precum și prin aplicarea, interpretarea greșită a legii și a actelor normative incidente.

Recurentul a menționat că prin recursul înaintat acesta își exercită dreptul la recurs efectiv, garantat prin prevederile tratatelor internaționale, Constituției Republicii Moldova și a legilor organice. La caz, dreptul la recurs efectiv reprezintă dreptul la exercitarea căii de atac și dreptul de a beneficia de un control judiciar în condițiile legii al hotărârii judecătorești pronunțate asupra fondului cauzei, în care recurentul a contestat un act administrativ normativ, prin care i-au fost lezate drepturi fundamentale.

În opinia recurentului privarea de dreptul de a contesta hotărârea Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2020 în condițiile legii, constituie încălcarea vădită a unui șir de principii de drept, a legilor constituționale și organice, tratatelor internaționale direct incidente, care garantează dreptul respectiv, dar și submină valorile supreme ale statului: calitățile statului de drept, democratic.

Anatol Ciubotaru a menționat că în dispozitivul hotărârii din data de 27 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a indicat că aceasta este irevocabilă din momentul pronunțării. Această dispoziție a instanței de judecată se bazează pe pct. 10 din Dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, care stabilește că hotărârea Curții de Apel Chișinău este irevocabilă din momentul pronunțării. În opinia recurentului Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a adoptat acest punct din dispoziție contrar prevederilor constituționale și legale cu privire la competența sa. Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nu dispune de atribuții de legiferare, proprii Parlamentului, ci este o autoritate guvernamentală, care exercită funcții executive și de dispoziție, iar art. 22, alin.(1), lit.i) din Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război nu prevede atribuții de modificare a competențelor instanțelor judecătorești, precum și modificarea căilor de atac prevăzute de Codul de procedură civilă și Codul administrativ. Deci, reglementările din Dispoziția contestată depășesc și limitele stabilite de Legea cu privire la protecția civilă din 09 noiembrie 1994, care la rândul ei constituie baza legală pentru formarea Comisiei pentru Situații Excepționale.

Recurentul a susținut că doar Parlamentul Republicii Moldova are atribuții exclusive pentru stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor civile, inclusiv în ceea ce privește competența instanțelor judecătorești și căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în prima instanță. În contradictoriu, prin pct.10 din Dispoziția nr.4 din 24 martie 2020, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a dispus modificarea legilor organice fără participarea legislatorului, la nivelul unei Comisii, căreia legislatorul niciodată nu i-a atribuit astfel de competențe.

Astfel, participanții la proces au fost lipsiți de dreptul de a beneficia de o cale de atac efectivă împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de prima instanță, garanție oferită de prevederile art.119 din Constituție și de CEDO prin art.6 (drept la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv). Astfel, eliminarea controlului judiciar al hotărârilor judecătorești pronunțate aduce atingere principiului accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil, dreptului la apărare și principiului exercitării căilor de atac. Or, statul are obligația de a garanta caracterul efectiv al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, lipsa căii de atac în această materie echivalând cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, deoarece este atinsă substanța dreptului.

Cu referire la fondul hotărârii contestate și temeiniciei cererii de chemare în judecată Anatol Ciubotaru a rezumat în esență temeiurile de fapt și de drept ale litigiului cuprinse în cererea de chemare în judecată, suplimentar indicând că conform art. 5, alin. (1) din Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război, pe durata stării de urgență, de asediu sau de război, în funcție de gravitatea situației ce a determinat instituirea acesteia, poate fi restrâns, dacă este cazul, exercițiul unor drepturi sau libertăți ale cetățenilor în conformitate cu art. 54 din Constituție. Potrivit alin. (2), restrângerea prevăzută la alin.(1) trebuie să fie conformă cu obligațiile care rezultă din tratatele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și nu poate implica discriminarea unor persoane sau a unor grupuri de persoane exclusiv din considerente de rasă, naționalitate, limbă, religie, sex, convingeri politice sau origine socială.

Recurentul a invocat că în baza Constituției și a Notificării oficiale a Republicii Moldova din 19 martie 2020 adresată Consiliului Europei, atribuția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, prevăzută la art. 22, alin. (1), lit. g) din Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război, putea fi realizată doar în limitele cadrului legal existent și prevederilor Convenției, cu asigurarea, garantarea drepturilor fundamentale (cu excluderea ingerinței în aceste drepturi), exceptate de la restrângere, la caz:

- Dreptul la un proces echitabil.
- Dreptul de acces la justiție.
- Dreptul la un recurs efectiv.
- Drepturile angajatului care rezultă din prevederile art. 86, alin. 2, art. 87, art. 89 și art. 90 din Codul muncii, precum și din alte prevederi legale ce impun condiții, restricții și reguli de eliberare din funcție.

Potrivit opiniei recurentului instanța de fond în mod eronat a dat apreciere acestor stări de fapt și de drept, reținând în mod formal argumentele autorității pârâtei, bazate pe invocarea formală a deținerii atribuției prevăzute de Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război.

Anatol Ciubotaru a imdicat că în esență, instanța de fond s-a eschivat să dea o apreciere obiectivă, sub toate aspectele și prin interacțiunea complexă a întregului set normativ (intern și internațional) incident, a legalității dispoziției în partea contestată, luând în considerație volumul derogărilor de la art. 15 CEDO, oficial declarate de către Republica Moldova. Or concluziile și soluția instanței de fond sunt în contradictoriu cu toate stările de fapt și de drept constatate în ședința de judecată, în special cu declararea oficială de către Republica Moldova a volumului derogărilor de la art. 15 din Convenția CEDO.

Studiind recursul depus de către Anatol Ciubotaru în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este inadmisibil, din următoarele motive.

Conform art. 246, alin. (1) și (2), lit. a) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când decizia instanței de apel nu poate fi contestată cu recurs.

Anatol Ciubotaru a contestat cu recurs hotărârea Curții de Apel Chișinău din data de 27 martie 2020, prin care s-a respins acțiunea în control normativ depusă de către

Anatol Ciubotaru împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova cu privire la anularea pct. 3 din Dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020. (f.d. 35, 36-51)

Prin urmare, obiect al acțiunii în contencios administrativ este actul administrativ normativ emis de către Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 22, alin. (2) din Legea privind regimul stării de urgență, de asediu și de război nr. 212-XV din 24 iunie 2004 dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova sunt executorii pentru conducătorii autorităților administrației publice centrale și locale, ai agenților economici, ai instituțiilor publice, precum și pentru cetățeni.

Potrivit pct. 10 al Dispoziției nr. 4 din 24 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova hotărârea Curții de Apel Chișinău este irevocabilă din momentul pronunțării.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că recursul depus de către Anatol Ciubotaru nu întrunește o condiție de fond, și anume, decizia contestată nu formează obiectul recursului prevăzut la capitolul V, cartea a treia din Codul administrativ și respectiv, acesta este inadmisibil în conformitate cu prevederile art. 246, alin. (2) lit. a) din Codul administrativ.

Cu referire la argumentul recurentului precum că prin pct. 10 al Dispoziției nr. 4 din 24 martie 2020 este lipsit de dreptul de a beneficia de un control judiciar în condițiile legii și anume de a depune recurs împotriva hotărârii din data de 27 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs observă că Anatol Ciubotaru nu a contestat prevederile pct. 10 al Dispoziției nr. 4 din 24 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale și respectiv nu pot fi obiect de verificare în recurs.

Din considerentele menționate completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Anatol Ciubotaru este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246, alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, depus de către Anatol Ciubotaru, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh